

vzetí zadrženy. Skutečnost, že vyúčtování pohledávek knihovních věřitelů se stalo v rozvrhovém usnesení ke dni 1. ledna 1933, nemá žádného vlivu na hmotněprávní podmínku stanovenou v § 49 náhr. zák., podle níž jest přikázati v přednostním pořadí za daněmi a veřejnými jen ty služební platy osob výhradně neb převážně na převzatých nemovitostech zaměstnaných, které jsou za posledního půl roku ode dne převzetí zpět počítajíc zadrženy. V úvahu přichází tedy jen přejímací cena 19.843 Kč a k ní patřící 3% ní úroky od 1. dubna 1932 za nemovitosti, které byly skutečně převzaty teprve dnem 1. dubna 1932. Bylo proto usnesení nižších soudů v příčině této přejímací ceny zrušiti a její nové rozvržení naříditi.

Čís. 15694.

K § 35 ex. ř.

Vymáhající věřitel, jemuž byla dlužníková pohledávka přikázána k vybrání, nemůže odporovati exekuci, kterou dlužník již před tím proti poddlužníkovi zahájil. To nemůže učiniti ani poddlužník proto, že vymáhaná pohledávka byla po zahájení exekuce dlužníkem zabavena a přikázána k vybrání věřiteli dlužníkovu. Okolnost ta není důvodem stavícím nebo zrušujícím nárok podle § 35 ex. ř.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1936, Rv II 462/36.)

Žalobci se domáhají výroku, že nárok žalovaného proti žalujícím jest a) zastaven zabavením a přikázáním této pohledávky k vybrání povoleným pravoplatně Občanské záložně v O. jako straně vymáhající a že b) exekuce povolená podle tohoto rozsudku jest nepřípustná. První soud vyhověl žalobě v celém rozsahu, odvolací soud zamítl žalobu, pokud se domáhá prohlášení exekuce za nepřípustnou, kdežto v ostatním rozsudek prvního soudu potvrdil. Odvolací soud vycházel při tom z názoru, že určení, že pohledávka žalovaného proti žalobcům jest zabavením a přikázáním k vybrání pro Občanskou záložnu v O. zastavena, jest pokládati za hlavní část prosby žalobní, kdežto druhá část žalobní prosby, domáhající se prohlášení exekuce vedené žalovaným proti žalobcům k vymožení téže pohledávky, že jest jen povahy podružné a formální.

Nejvyšší soud zamítl žalobu i v části, již potvrdil odvolací soud rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Žalobci se domáhají žalobou podle § 35 ex. ř. prohlášení exekuce za nepřípustnou, vše ostatní jest jen nesamostatnou předurčující otázkou pro tento nárok na nepřípustnost exekuce a když tedy tento nárok byl zamítnut, nemůže obstáti ani jeho předurčující část, není-li tu podmínek pro předběžný určovací návrh, a ty nebyly ani tvrzeny. Mimo to však žalobci nemají právní zájem na tom, aby bylo rozsudkem zjištěno, že pohledávka, k jejímuž vydobytí vede žalovaný proti nim exekuci,

byla po povolení této exekuce zabavena a k vybrání přikázána Občanské záložně v O., aby mohli udržeti první část žalobního žádání jako samostatnou žalobu určovací, a exekuce přikázáním k vybrání také nestaví zabavený a přikázaný nárok ve smyslu § 35 ex. ř. Přikázáním pohledávky k vybrání nevstupuje vymáhající věřitel v hmotná práva majitele pohledávky jako postupník, nýbrž jest podle § 308 ex. ř. toliko zmocněn dlužníkovým jménem žádati na poddlužníkovi zapravení pohledávky, ji zažalovati a vymáhati a do exekuce zahájené dlužníkem sám vstoupiti, není však zmocněn učiniti o ní narovnání, její placení poddlužníkovi prominouti, splátky mu povolit a vůbec předsevzíti úkony, které se jejímu vymáhání přičí. Nemůže proto vymáhající věřitel, jemuž byla dlužníková pohledávka přikázána k vybrání, ani s úspěchem odporovati exekuci, kterou dlužník již před tím proto poddlužníkovi zahájil (srovnej Hora: Soustava exekučního práva, vyd. z r. 1930, str. 252 a rozh. býv. nejvyššího soudu ve Vídni, sbírka Glaser-Ungerova n. ř. čís. 3081 a 3704). Tím méně ovšem jest oprávněn poddlužník odporovati exekuci, vedené proti němu dlužníkem, z důvodu, že vymáhaná pohledávka byla zabavena a přikázána k vybrání věřiteli dlužníkovu (rozh. čís. 8985 Sb. n. s.). Chce-li se poddlužník exekuce takové zprostiti, jest na něm, aby pohledávku věřiteli, jemuž byla k vybrání přikázána, zaplatil, anebo aby ji, měl-li by pochybnosti o totožnosti pohledávky k vybrání přikázané a pohledávky jeho věřitelem vymáhané, složil k soudu (§ 307 ex. ř.). Ježto tedy žalobci nemohou s úspěchem odporovati exekuci proto, že vymáhaná pohledávka byla zabavena a k vybrání přikázána Občanské záložně v O., nemají ani právního zájmu na tom, aby bylo rozsudkem zjištěno, že pohledávka, kterou proti nim vymáhá žalovaný touto exekucí, tím, že byla později zabavena a k vybrání přikázána Občanské záložně v O., je zastavena, ani nárok vymáhaný není staven, a bylo proto i tuto část žalobní prosby zamítnouti (§ 228 c. ř. s.).

Čís. 15695.

Dědic se může za podmínek § 228 c. ř. s. domáhati zápornou žalobou určovací určení, zda poslední pořízení obsahuje platné ustanovení odkazu.

Neuznává-li dědic platnost odkazu a nehodlá-li jej splniti, musí odkazovník své nároky na odkaz uplatniti pořadem práva. Nelze ani obdobou § 125 nesp. pat. odkázati odkazovníka na pořad práva, tím méně pod sankcí § 125 nesp. pat.

Rozhodl-li soud v pozůstalostním řízení o platnosti odkazu, jest jeho rozhodnutí zmatečné podle § 41 d) zák. čís. 100/31 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 29. prosince 1936, R II 434/36.)

Zůstavitel odkázal svůj pozemek sirotčinci. Testamentární dědicové původně souhlasili s tím, aby tento odkaz připadl městu N. po případě jeho chudinskému fondu, ale jen v mezích dědického práva ze zákona tomuto fondu příslušejícího, neboť zůstavitelem byl katolický duchovní